

РЕШЕНИЕ

№ 6443

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6238** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на И. С. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.10 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а от ЗДвП с №22-4332-002194/12.05.2022г., издадена от М. Ц. М. –полицейски инспектор СДВР, Отдел Пътна полиция“, с която на основание чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания и чл.171, т.2А, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – МПС автомобил – С. Н. 1,4 с регистрационен номер СА 8933 РМ за срок от 6 месеца, отнети са 2 броя табели с регистрационни номера СА 8933 РМ.

В жалбата твърди, че оспорената заповед е издадена при липса на фактически и правни основания, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че в съставения АУАН се съдържа неясно описание на нарушението, тъй като жалбоподателят притежава валидно СУМПС, издадено от Сащцата К., а в акта е отбелязано, че става въпрос за управление на МПС от неправоспособен водач. Счита, че в ЗППАМ наказващият орган твърди нови факти, които липсват в АУАН. Допуснато е противоречие между фактическото описание на нарушението в акта и това в ЗПАМ – две различни нарушения са посочени две правни квалификации. В описателната част на заповедта фигурира нарушение, което е

подведено по чл.161, т.3 от ЗДвП, а в акта – нарушение по чл.161, т.5 от ЗДвП. Не бил изследван евентуално приложението на чл.162, ал.1 от ЗДвП, твърди, че не е необходимо да има легализиран превод на издадения от САЩ документ. На последно място счита, че в процесната заповед не е изследван въпросът за приложимостта на чл.28 и чл.29 ЗАНН. Иска се от съда да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – М. Ц. М. – полицейски инспектор в СДВР, Отдел Пътна полиция“, не се явява, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 02.05.2022г., около 22:10часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]И. С. Й. управлявал собствения му товарен автомобил „С. Н. 1,4“, с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената проверка от органите на полицията е установено, че като български гражданин водачът Й. управлява МПС със свидетелство, невалидно за РБ, защото не е издадено от държава на ЕС, страна по споразумението на ЕИП или Конфедерация Швейцария. На Й. бил съставен АУАН, серия GA № 587529 от 02.05.2022г. от младши автоконтрольор С. Т., за извършено нарушение на чл.161, т.5 ЗДвП. Въз основа на констатациите в АУАН, М. Ц. М. – полицейски инспектор в СДВР, ОПП издал ЗППАМ № 22-4332-002194/12.05.2022г., с която на И. С. Й. за нарушение на чл.171, т.2А, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е наложена санкция - прекратяване на регистрацията на ППС – товарен автомобил – С. Н. 1,4 с регистрационен номер С. за срок от 6 месеца и са отнети са 2 броя табели с регистрационни номера С.. В ЗППАМ се констатира, че водачът не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС /СУМПС издадено от САЩ, щат К./ и без да е легализиран превод на български език, на осн. чл.161, т.3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в 14-дневния преклузивен срок /ЗППАМ от 12.05.2022г. е връчена лично на оспорващия на 13.06.2022г. – л.34, депозираната пред АССГ жалба чрез Отдел ПП при СДВР [населено място] е от 27.06.2022г./, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-002194 е издадена от компетентен орган, в съответствие с приложената и приета като писмено доказателство Заповед 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР - ст. комисар И. И., с която се определя принудителните административни мерки по чл. 171 т.1, т.2,

т.2а, т.3, т.4, т. 5 буква „а“ да се налагат с мотивирана заповед от длъжностни лица-държавни служители от отдел „ Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. Компетентността на органа не е оспорена по делото.

Оспореният акт е издаден съгласно изискването на чл.59 от АПК - в писмена форма и съдържа реквизитите на чл.59 ал.2 от АПК.

Съответствие с материалноправните разпоредби на закона:

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Оспорената заповед съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта, което я прави надлежно мотивирана. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. В разпоредителната част на същата като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, с което е конкретизирана правната норма, която отговаря на описаната фактическа обстановка. Ирелевантно се явява обстоятелството, че в АУАН фигурира нарушение по чл.161 т.5 от ЗДвП, а в процесната ЗППАМ нарушението е подведено по чл.161т.3 от ЗДвП. И в двата случая се касае за управление на МПС с невалидно за РБ свидетелство за управление на моторно превозно средство. В случаите за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП, административният орган не е обвързан само с данните, установени при проверката и фигуриращи в АУАН, същият служебно е длъжен да изясни притежавал ли е водачът на провереното МПС валидно към датата на проверката СУМПС, което в настоящия случай е сторено. Именно след извършена служебна проверка е установено, че оспорваният притежава СУМПС без легализиран превод на български език.

Заповедта е издадена в съответствие и с материалния закон, и неговата цел. С оспорената заповед административният орган е приложил правилно относимите материалноправни разпоредби и е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен административен акт. Целта на законодателя е да се прекрати регистрацията на МПС, както когато е управлявано от собственика, така и от друго лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето. От съдържанието на обжалваната заповед се установява, че административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал собственото си МПС без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, за която спада управляваното от него МПС, тъй като представеното от Й. СУМПС е издадено от държава извън ЕС, а именно в САЩ – щата К., и е без легализиран превод на български език на основание чл. 161, т. 3 от ЗДвП.

Съдът намира, че от страна на жалбоподателя не се доказва различна фактическата обстановка, поради което в случая са налице кумулативно предвидените от закона

предпоставки за налагане на процесната ПАМ на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт.

Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК указва, че в тежест на издателя на акта е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Но органът няма задължението да доказва отрицателния факт, че не е изпълнена процедурата, даваща право на оспорващия да управлява МПС на територията на Република България.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в ЗДвП, както и в няколко международни договора. Съгласно нормата на чл. 161 от ЗДвП /ДВ, бр. 43 от 2002 г. /свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г., т. к. по силата на чл. 48 от Конвенцията, тя отменя и замества Женевската конвенция за движението по пътищата от 1949 година в отношенията на страните по нея. Следователно, за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на Конвенцията за движението по пътищата, а за тези, които не са страни по нея, се прилага Женевската конвенция.

В случая, управлението на превозното средство е извършено с издадено в САЩ свидетелство за управление на МПС №17045176113 (л. 14 от делото), което не отговаря на изискванията на чл. 161, т. 1 от ЗДвП, т. к. САЩ не е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г. Процесното СУМПС не попада и в хипотезата на чл. 161, т. 2 от ЗДвП, тъй като независимо, че САЩ е страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили, жалбоподателят не твърди и не доказва да има статут на член на въоръжената сила или граждански компонент (ако имаше такъв статут се признава самото свидетелство, без необходимост да са изпълнени допълнителни условия, като например легализиран превод или апостил). Представеното от жалбоподателя СУМПС не съответства и на изискванията на Приложение № 7 от Конвенцията за движението по пътищата, за да бъде приложена хипотезата на чл. 161, т. 4 от ЗДвП, т. к. освен че не представлява международно свидетелство за управление на МПС, САЩ не е и страна по тази Конвенция. Не е приложима и хипотезата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, защото процесното СУМПС не е издадено от Конфедерация Швейцария, а е издадено в САЩ, щата К., които освен това не са част от Европейския съюз и не са страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. В последната хипотезата на закона, а

именно - по чл. 161, т. 3 от ЗДВП, се изисква представеното от водача при проверката свидетелство за управление на МПС да е придружено от легализиран превод на български език.

Към жалбата оспорващият е представил като писмено доказателство превод на български език на издаденото в САЩ СУМПС № 17045176113, извършен от преводач „МедиаТекст и Ко“ ООД, но при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че не може да се направи категоричен извод, че въпросният превод е бил действително представен и неприет от контролните органи. Липсват възражения в подобен смисъл и в съставения АУАН.

Представеният като приложение на жалбата копие и превод на СУМПС не може да се квалифицира като легализиран такъв по смисъла на чл. 161, т. 3 от ЗДВП. Същият не е извършен от компетентен на държавата издател орган (чл. 3 от Конвенцията), а от преводач към преводаческа фирма, и липсва изискуемото удостоверяване посредством "апостил" по Х. конвенция, страни по която са и РБългария, и САЩ. Свидетелството за управление на МПС като административен документ е публичен акт по смисъла на чл. 1, буква "b" от Х. конвенция и съгласно чл. 3 и чл. 4 от същата подлежи на формална процедура за легализация, изразяваща се в поставяне върху документа на специално удостоверение със заглавие "A. (Convention de La Haye du 5 octobre 1961)" по образца, приложен към Конвенцията. Съгласно чл. 5 от Конвенцията, надлежно попълнено, то удостоверява истинността на подписа, качеството, в което е действало лицето, подписало документа, и при необходимост автентичността на печата или марката, поставени върху документа. Удостоверяването на документи по реда на Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове е уредено в чл. 17а от Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, като съгласно ал. 1 то се извършва чрез издаване на удостоверението "апостил" по чл. 3, ал. 1 от конвенцията. В разглеждания случай издаденото от САЩ свидетелство за управление на МПС не е заверено с поставяне на "А.", поради което не е валидно на територията на РБългария. В същия смисъл е и Решение № 16282 от 28.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4957/2018 г.

Жалбоподателят възразява, че СУМПС на водача е валидно по силата на Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г., подписана от САЩ, съгласно която на територията на България се признават чуждестранни свидетелства без оглед на гражданството на водача, издадени от договаряща страна за съответната категория, стига водачът да е навършил 18 години. Съдът не споделя горната теза. Жалбоподателят не доказва, че процесното СУМПС отговаря на изискванията на Женевската конвенция от 1949 г., но дори и в този случай е приложима процедурата за легализация по Х. конвенция. Съгласно чл. 48 от Конвенцията за пътното движение, подписана във В., с влизането си в сила тази Конвенция отменя и замества в отношенията на Договарящите страни Конвенцията за пътното движение, открита за подписване в Ж. на 19 септември 1949 г. Разпоредбата не налага задължение на договарящите държави автоматично да признават валидността на свидетелства, издадени от недоговарящи страни. Изрично в чл. 43 "Преходно положение" от В. конвенция е предвидено, че: 1. Международните свидетелства за управление, издадени в съответствие с Конвенцията за пътното движение, подписана на 19 септември 1949 г., и издавани в срок от пет години след влизането в сила на настоящата Конвенция, съгласно параграф 1 от чл. 47 на настоящата Конвенция, при

изпълнението на чл. 41 и 42 от настоящата Конвенция, ще бъдат приравнени към международните свидетелства за управление, предвидени в настоящата Конвенция. 2. Националните свидетелства за управление трябва да бъдат съобразени с изискванията в поправката в приложение 6 в срок от пет години след влизането му в сила. Свидетелствата, издадени в този срок, трябва да бъдат взаимно признавани до изтичането на отбелязаната в тях дата за изтичането на срока. Процесното свидетелство за управление не е издадено в преходния период от 5 години, поради което не може да бъде признато от РБългария.

Изложеното обосновава категоричния извод, че към датата на управление на МПС 02.05.2022г, респ. към датата на издаване на оспорената заповед за прилагане на ПАМ - 12.05.2022 г., жалбоподателят не е притежавал СУМПС, валидно на територията на РБ за категорията, за която е издадено, поради което и законосъобразно в съответствие с чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика е наложена атакуваната ПАМ. В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице.

Следва да се има предвид, че ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като същата не съставлява вид административно наказание. Производството по налагане на ПАМ е самостоятелно производство, във връзка с което е и константната и непротиворечива практика на ВАС, относно самостоятелния характер на отделните производства по ангажиране отговорността по ЗДвП. Ангажирането на административнонаказателната отговорност на водач на МПС за допуснато нарушение на ЗДвП е неотнормимо към заповедта по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Поради това и доводите в жалбата, свързани с пороци в процедурата по издаване на АУАН, респ. НП, в т.ч. приложимостта на чл.28 от ЗАНН са неотнормими. При приложението на ПАМ не се цели административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Прилагането на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност, а цели обезпечаване изпълнението на конкретно правно задължение.

Срокът на мярката, определен от административният орган, е в минимума визиран в нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, поради което съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е съобразена не само с материалния закон, но и с целта на същия - осигуряване безопасността на движението по пътищата, както и с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че Заповед за прилагане на ПАМ № 22-4332-002194/12.05.2022 г. на полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР е валидна и законосъобразна, включително и в частта ѝ относно определения срок на ПАМ, а жалбата срещу нея е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.10 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.

171, т. 2а от ЗДвП с №22-4332-002194/12.05.2022г., издадена от М. Ц. М. –
полицейски инспектор в СДВР, Отдел Пътна полиция“.
Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: